

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἑκατοντάρχου, τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τὸν βροτὸν χρηματίσαντα, καὶ Σταυρῷ ὁμιλήσαντα, καὶ ἡλίου ἔλλαμψιν ἀμαυρώσαντα, καὶ ἐκ πλευρᾶς ἀναβλύσαντα, σωτήριον ἄφεςιν, κατιδῶν μετὰ ληστοῦ, τοῦ εὐγνώμονος Ἐνδοξε, ὠμολόγησας, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην ἐκουσίως, ὑπομείναντα τὰ πάθη, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀμέτρητον.

Τὴν κατάκαρπον ἄμπελον, ἐπὶ ξύλου Θεώμενος, ἠρτημένην Ἐνδοξε καὶ πηγάζουσαν, οἶνον ζωῆς καὶ ἀφέσεως, τὰ χεῖλη ὑπέθηκας, τῆς καρδίας καὶ πιδῶν, εὐφροσύνης πεπλήρωσαι, τὴν κατάπικρον, ἀπιστίαν ἐμέσας ὡς ἐχέφρων, ὡς τοῦ χείρονος τὸ κρεῖττον, περιφανῶς προελόμενος.

Θανατώσας τὸν τύραννον, εὐτολμία τῶν λόγων σου, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον ἠῤτομόλησας, οὗ δειλιάσας πανεύφημε, Λογγίνε τὸν θάνατον, τὴν ἀθανατον ζωὴν, προξενούντά σοι χάριτι, ὅθεν πίστει σου, τὴν πανέορτον μνήμην ἐκτελοῦμεν, δυσωπούντές σε πρεσβεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἐν τῷ πάθει σου, Χριστέ, τὸν ναὸν θεωρήσας διαρραγέντα Λογγῖνος ὁ Ἑκατόνταρχος, Υἱὸν Θεοῦ σὲ εἶναι τοῖς, Ἰουδαίοις ἐκήρυττεν. Ὅθεν οἱ δεινοῖ, τὴν θείαν κάραν αὐτοῦ τεμόντες τῷ ξίφει, ἐν κοπρίᾳ ἔρριψαν, γυνὴ δὲ ταύτην εὐροῦσα, τὰς κεκλεισμένας κόρας αὐτῆς τῶν ὀμμάτων ἀνέωξε, μεθ' ἧς καὶ ἡμεῖς βοώμεν σοί. Ὁ τοῦτον στεφανώσας, ὑπὲρ σοῦ ἀθλήσαντα, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῆς καρδίας φώτισον, τοῦ δοξάζειν σε Θεόν, τὸν ἐν Σταυρῷ προσηλωθέντα, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅλην ἀποθέμενοι

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱοὺς ἀνθρώπων ὁ τάλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἄφθεγκτα, καὶ ἀκούσματι, μηδαμῶς ἄχραντε, φορητὰ πέλοντα, διὰ τούτο σου καὶ δέομαι. Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δὸς μοι μετάνοιαν, δὸς μοι ἐξομολόγησιν, δὸς μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα, ἵνα διὰ τούτων, συντρίβων τὴν καρδίαν μου ἀεὶ, κράζω τό, Ἥμαρτον, ἥμαρτον, ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεων τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε. Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορρητῶ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον. Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευράν τε Ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον, καὶ ὀδυρομένη, ὠλόλυξες βοῶσα μητρικῶς. Τὶ τοῦτο, τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστηκῶς, καὶ τὰ γενόμενα σκοπῶν, τὸν σταυρωθέντα ἐπὶ ξύλου, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἐωρακῶς, ἐβάας πρὸς αὐτόν. Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνήσθητί μου Κύριε. Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἐφώνει σοί. Μακάριος εἰ Λογγίνε, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι, μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῆ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλοῦντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρῶσα ἢ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα. Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνούντάς σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς.

Τὸ Λογγίνου μέγιστον ὑμνήσω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὦδὴ α' Ἦχος δ' Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον

Ταῖς θεαῖαις, φωτοχυσίαις Ἐνδοξε, περιλαμπόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλων τάξεσι Χριστῷ, τῷ Θεῷ παριστάμενος, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, τοὺς ἐκτελοῦντας καταφαιδρυνον.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἐνώσεως, Μάρτυς ἐχώρισε, κεχωρισμένον πάσης σαρκικῆς, ἡδονῆς διὰ πίστεως, καὶ καθαρῶς τῷ ἔρωτι, τῷ ἀκροτάτῳ ἐνηδόμενον.

Λατρεύων, Θεῷ τῷ ζῶντι ἔνδοξε, Λογγίνε πάνσοφε, νεκροῖς ξοάνοις μάκαρ οὐδαμῶς, σὺ λατρεῖαν προσένειμας, διὸ πρὸς ἀτελεύτητον, θανατωθεὶς ζωὴν κατήντησας.

Θεοτοκίον

Ὁ Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρᾳ σου, λόγῳ συνείληπται, τῆς ἀλογίας ῥύσασθαι βροτούς, βουληθεὶς ἀγαθότητι, Παρθενομητορ ἄχραντε, εὐλογημένη παναμώμητε.

Ὦδὴ γ' Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ

Γνωρίσας ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱὸν Θεοῦ τὸν ἀληθῆ Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τούτῳ ὀλοψύχως ἐπίστευσας.

Γῆ ὥσπερ πίων ἢ σῆ, ψυχὴ λαβοῦσα λογικὰ σπέρματα, στάχυν Σοφὴ ὄριμον, θείας εὐσεβείας ἐβλάστησεν.

Ἰστῖω τῷ τοῦ Σταυροῦ, τὸ τῶν βασάνων διελθῶν πέλαγος, τοὺς γαληνοὺς ἔφθασας, ἔνδοξε λιμένας γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν ἐπαγωγαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ Πάναγνε, καὶ πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστὲ κράζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Σταυρωθέντα κατείδες τὸν Λυτρωτὴν, καὶ αὐτοῦ ταῖς ἀκτίσι καταυγασθεὶς, σκότος τὸ βαθύτατον, τῆς ἀγνοίας ἀπέφυγες, καὶ πρὸς θεῖαν γνῶσιν, σαυτὸν μετερρῦθμισας, πιστωθεὶς ὡς ἔστι, Θεὸς ὁ ὀρώμενος, ὅθεν καὶ ἀθλήσας, τοῖς χοροῖς ἠριθμήθης, Λογγίνε μακάριε, τῶν Μαρτύρων γηθόμενος, μεθ' ὧν πάντοτε ἔνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τῷ φόρτῳ, φανείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τὴ θερμὴ σου πρεσβεία, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοί. Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δούναί μοι τὴν ἄφεσιν, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὃ δούλός σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζε, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν πᾶρ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε.

Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὦδὴ δ'

Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα

Ὅχυρώτατον κτησάμενος ἐν τῇ πίστει, τὸν λογισμὸν μακάριε, ἀνίσχυρον πλάνης, ἔλυσας ὀχύρωμα, Λογγίνε καὶ ἔκραζες. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υψωθέντα Καὶ τῷ ξύλω προσηλωθέντα, τὸν ἀπαθῆ Θεώμενος, Κύριον τῆς δόξης, τοῦτον ὠμολόγησας, Υἱὸν Θεοῦ ἔνδοξε, πάσχοντα οἰκείῳ θελῆ ματι.

Μαραινόμενον τὸν θάνατον τῷ θανάτῳ, τοῦ ἀπαθοῦς Θεώμενος, ἔσπευσας Λογγίνε, δι' αὐτὸν τεθνήξασθαι, καὶ ζῆν μετὰ θάνατον, σὺν τοῖς εὐκλεῶς ἐναθλήσασιν.

Θεοτοκίον

Ἐνωθέντα καθ' ὑπόστασιν ἐν γαστρὶ σου, καὶ γεγονότα ἄνθρωπον, Ἄχραντε τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τέτοκας, διπλοῦν ταῖς θελήσεσι, καὶ ταῖς ἐνεργείαις δεικνύμενον.

Ὦδὴ ε'

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Γῆς πάσης ἀληθῶς, γεγονῶς παρεπίδημος, ἐν στίγμασιν Ἀθλοφόρων, ὠραιώθης Λογγίνε, καὶ γῆν πραέων ὠκησας.

Ἰσχυσας τοῦ Σταυροῦ, τῇ δυνάμει φραζάμενος, ἀνίσχυρον τῶν τυράννων, Ἀθλοφόρε Λογγίνε, τροπώσασθαι ἀπόνοιαν.

Στήσας ἐν ἀσφαλεῖ, θεμελίῳ καρδίας σου, Ἀήττητε τὰς κινήσεις, πειρασμῶν ἐπικλύσει, ἀσάλευτος διέμεινας.

Θεοτοκίον

Τὴν μόνην τὸν Θεόν, ἀπειράνδρως κυήσασαν, ὑμνήσωμεν Θεοτόκον, δι' αὐτῆς οἱ σωθέντες, καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν.

Ὦδὴ ς'

Θύσω σοί, μετὰ φωνῆ

Ὅρη τε, καὶ τὴν γῆν σαλευθεῖσαν Θεώμενος, ἐν τῇ τοῦ πάθους ἡμέρα, ἀπιστίας στάσεως ἐσαλεύθης, καὶ τῇ πίστει, ἐνιδρύθης Λογγίνε τοῦ πάσχοντος.

Νόησιν, ἀληθῆ καὶ τελείαν καὶ ἔμφρονα, ἀναλαβεῖν ἠδυνήθης, καθορῶν τὴν κτίσιν ἀλλοιουμένην, καὶ πρὸς θείαν, ἠλλοιώθης Λογγίνε ἐπίγνωσιν.

Υπέστης, χαλεπὴν τιμωρίαν γηθόμενος, καὶ τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἀδιστάκτῳ γνώμῃ τμηθεὶς Λογγίνε, διακόπτεις, κεφαλὰς δυσμενῶν διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Μάρανον, καὶ προρρίζους Πανάμωμε ἔκτιλον, τὰς ἀκανθώδεις ἐννοίας, τῆς ἐμῆς καρδίας, καὶ καρποφόρον, ταύτην δεῖξον, μεσιτεία σου Κόρη πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρέυσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Εὐφροσύνως γέγηθεν ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ ἀοιδίμου ἀθλητοῦ, Λογγίνου ἀνακραυγάζουσα. Σὺ μου τὸ κράτος, Χριστέ καὶ στερέωμα.

Ὁ Οἶκος

Τὸν οὐρανὸν σκότει πολλῶ , τὴν γῆν τε σειομένην, καὶ πέτρας ῥηγνυμένας, ναοῦ τε τὸ καταπέτασμα

σχισθὲν εἰς δύο θεωρῶν ἐν τῷ θείῳ πάθει τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀθλητής, Θεοῦ Υἱὸν αὐτὸν ἐγνώρισε, πάσχοντα τῆ οἰκεία εὐσπλαγχνία, ἀπαθῆ δὲ ὄντα τῆ θεότητι καὶ δόξῃ, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ συνέχοντα τὸ πᾶν καὶ διακρατοῦντα, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Βασιλέα, ὅθεν ἐν χαρᾷ Λογγίνος ἀνακραυγάζει. Σύ μου τὸ κράτος Χριστέ καὶ στερέωμα.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ ΙΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἑκατοντάρχου.

Στίχοι

- Υἱὸν Θεοῦ λέγων σὲ Χριστέ καὶ πάλιν,
- Λογγίνος ὡς πρὶν τέμνεται τὸν αὐχένα.
- Ἔκτη καὶ δεκάτη Λογγίνον ἄορ κατέπεφνε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων, τῶν συναναιρεθέντων τῷ Ἁγίῳ Λογγίνῳ.

Στίχοι

- Φθαρτὴν στρατεῖαν ἐκλειοιπυία ξίφει,
- Δυὰς συνάθλων ἐστρατεύθη Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεοντίου, Δομετίου, Τερεντίου καὶ Δομνίνου.

Στίχοι

- Τρεῖς Λεόντιε, τοὺς συναθλοῦντας ἔχων,
- Λεόντιόν τι τῆς πυρᾶς ἄλλη μέσον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαλοῦ.

Στίχοι

- Μαλὸς βραχεῖαν γῆς λιπῶν παροικίαν,
- Πόλου κατοικεῖ τὴν μακρὰν κατοικίαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Ἐν τῇ καμίνῳ

Νομίμως Μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρεία γνώμη ψυχῆς, πάσας ἀνομούντων ἡσχυνας τὰς βουλάς, καὶ νομίμως ἐστεφάνωσαι, Εὐλογημένος εἰ ἀναβοῶν, τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Ἡ θεία χάρις, ἐπιφοιτῶσα τοῖς λειψάνοις σου, πᾶσαν ἀλ γηδόνα λύει τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων σοὶ Μακάριε, καὶ κηρυττόντων σε, ἀληθείας ἀήτητον Μάρτυρα.

Σαρκὸς θνησκούσης, οὐκ ἐφείσω Λογγίνε διὰ Χριστόν, θύειν ἀπηνήσω δαίμοσι καὶ σαυτόν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἄμωμον, χαίρων προσήγαγες, διὰ ξίφους τμηθεὶς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ὡς καθαρὰν σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατώκησε, Κόρη διὰ σοῦ καθάραι τοὺς μολυσμοὺς τῶν ἀνθρώπων προελόμενος. εὐλογημένος γὰρ ὁ καρπός, τῆς κοιλίας σου πέφυκεν.

Ὡδὴ η'

Χείρας ἐκπετάσας

Κοιμίσας τὸ πρὶν τὰς τῆς σαρκός, κινήσεις Ἐνδοξε, ταῖς ἐγρηγόρσεσι, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ὑπνώσας, τὸν γλυκὺν ὑπνὸν ἀοίδιμε, θανατωθεὶς διὰ Χριστόν, τὸν ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ, ἀφυπνώσει θεία, νεκροῖς τὴν ζωὴν ἀναβλύσαντα.

Λόγῃ κεντηθέντα τὴν πλευράν, Μακαριώτατε, καὶ αἷμα βλύσαντα, Θεὸν ἐώρακας ἄνθρωπον, διὰ σπλάγχνα χρηματίσαντα, καὶ κατετρώθης τῷ αὐτοῦ ἠδίστῳ ἔρωτι, ἀναμέλπων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐσβέσας πυρὰν εἰδωλικήν, αἱμάτων ρεύμασι, Λογγίνε πάνσοφε, καὶ κατενέπρησας ξόανα, καὶ ἀνίδρυτα

σεβάσματα, τῷ θεῷ ζήλω τὴν ψυχὴν ἀναφλεγόμενος, καὶ κραυγάζων. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὅμματα καρδίας φωτισθεῖς, ταῖς θεαῖς λάμπουσι, τοῦ ἀμαυρώσαντος ἡλίου πάνσοφε ἔλλαμνιν, τὴν ἀγλὴν Λογγίνε ἔλιπες, τῆς δυσσεβείας καὶ φωστήρ, ὄφθης φωτίζων ἡμᾶς, τοὺς βοῶντας. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Στόματι καὶ γλῶσση καὶ ψυχῇ, ἀνακηρύττω σε θεογεννήτριαν, καὶ ἱκετεύω σὲ Ἄχραντε, τὴν καρδίαν μου κατάγαυσον, τῷ φωτισμῷ σου, καὶ δεινοῦ σκότους με λύτρωσαι, ἐκβοῶντα. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός

«Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναντιν ἔσβησαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ὡδὴ θ'

Λίθος ἀχειρότμητος

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις Λόγος, ὁ ἐν Σταυρῷ χείρας ἀπλώσας, Μάρτυς τοῖς ἀνόμοις ἐβόας, αὐτοῦ τὸ πάθος τὸ παμμακάριστον, ἐξεικονίζων θάνατον, ἐθελουσίως καθυφίσταμαι.

Ὡς περικαλῆς ἀθλοφόρος, χαριτωθεῖς Μάρτυς Λογγίνε, ὄλος ὠραιότατος ὄφθης, καὶ τῷ ὠραίῳ Λόγῳ παρίστασαι, τὰς ἀμοιβὰς τῶν πόνων σου, πλουσιωτάτως κομιζόμενος.

Σὲ τὸν διαυγία φανέντα, ἡλίον ἄδυτον Λογγίνε, καὶ μαρμαρυγαῖς Ἰαμάτων, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν φωτίζοντα, καὶ τὴν ἀγλὴν σκεδάζοντα, τῆς ἀγνωσίας μακαρίζομεν.

Ἦρθης πρὸς μονὰς οὐρανίους, καὶ τοῖς χοροῖς συνηριθμήθης, πάντων τῶν ἁγίων Μαρτύρων, μεθ' ὧν Λογγίνε Μάρτυς μνημόνευε, τῶν εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου, ἐορταζόντων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Φωτὸς οἰκητήριον ὄφθης, τοῦ ἀνεσπέρου Θεοτόκε, δι' οὗ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιά, τῆς ἁμαρτίας φῶς ἐθεάσαντο, διὸ μου φωταγωγήσον, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Ὁ Εἰρμός

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήμηθι, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον

Τοῖς Μαθηταῖς

Ὁρῶν τὸν πάντων Κύριον, καὶ Θεὸν ἀφυπνοῦντα, ἐπὶ Σταυροῦ θελήματι, κλονουμένην τε πᾶσαν, καιρῷ τοῦ πάθους τὴν κτίσιν, Ἀθλοφόρε Λογγίνε, Ληστή σὺν τῷ εὐγνώμονι, ὠμολόγησας τοῦτον, Υἱὸν Θεοῦ, ὑπὲρ οὗ καὶ χαίρων ἐσφαγιάσθης, καὶ νῦν ὡς Μάρτυς ἄριστος, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον

Κενοῦται ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ὁ πληρέστατος Λόγος, κόλπων πατρῶων ἄχραντε, οὐκ ἐκστὰς ἀπορρήτως, καὶ σὰρξ ὁράται καὶ βρέφος. τίκτεται Θεοτόκε. Ὅν ἐκτενῶς ἱκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων Δέσποινα καὶ γεέννης, τοὺς εὐσεβῶς κηρύττοντας, τοῦ Θεοῦ σὲ Μητέρα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.